

Աբը, շատ արժանաւոր և ուսեալ երիտասարդ-ներ պատրաստականութիւնն յայտնեն ստանձնել քահանայական կոչումը և ծառայել ժողովրդին անձնութեամբ ու բարեխղճութեամբ: Բայց չէ որ տգէտ և անարժան քահանաների թիւը այնքան շատ է, որ առնուազն 50 տարի նրանք պէտք է ծանրանան խեղճ ժաղսվրդի վլնթին. չէ որ բայրը ծովսերը բռնված են նրանցով և արժանաւոր կանդիդատները ոչ մի ասպարէզ չեն ունենայ իրանց գործունէութեան համար: Ի՞նչ անել այդ տգէտ ծխատէր քահանաների հետ, ուր քշել նրանց և հեշտ է արգելք քշել, քանի որ նրանք քահանան են են: Մնում է ուրեմն ձեռք քաշել քահանայական հարցից, ասպարէզը թողնել Արշէն երէցի հովանաւորեաներին և սպասել իրերի ընական ընթացքին. Իսկ այդ ընական ընթացքը, անկառիկած, կը լինի այն, որ եկեղեցու բարոյական նշանակութիւնը և հեղինակութիւնը բոլորովին կընկնի և ժողովուրդն էլ վերջ ի վերջոյ երեսը կը դարձնի այդ հաստատութիւնից ու մի այլ տեղ կորոնի իր բարոյական և հոգևոր միթթարութիւնը:

ԵԱՅԱԿ ՇԻՐՈՒԹ

Յարցական աստվածութեան և աստվածա, թէ հայոց ժողովրդական եկեղեցին, բարեկարգ-
վելով բուն աւետարանական հիմունքներով և
ազգայնացն վելով, կարող է դեռ երկար
ժամանակ ահապին ծառայութիւններ մատուցա-
նել ժողովրդի բարոյական և հոգեոր զարգաց-
ման գործին։ Այդ տեսակէտից և իբրև այդ ուղ-
ղութեան նախանձակինդիր, մենք պէտք է ան-
պատճառ միջոցներ որոնենք աւելացնելու, մաք-
րելու եկեղեցին վասակար տարրից—տգէտ և ա-
նարժան բահանաներից և ասպարէղ բանալու
արժանաւորների համար։

Եւ ամենաիրական միջոցն այն է, որին յաճախ
դիմել է հայոց եկեղեցին—հոգեորականութիւնը
և ժողովուրդը—վասակար տարրերը հեռացնե-
լու համար։ այդ միջոցը՝ եկեղեցական համա-
գումար ժողովն է, բազկացած հոգեորակա-
նութեան և ժողովրդի ներկայացուցիչներից։
Քանի քանի անարժան, արատաւոր եկեղեցա-
կաններ—քահանաներ, վարդապետներ և եպիս-
կոպուներ, հրաժարվեցին իրանց կարգից համա-
գումար ժողովներով։ Խնչու նոյնը չէ կարելի ա-
նել և այժմ։ Թող էջմիածնում գումարվի մի
ընդհանուր եկեղեցական ժողով, բազկացած
հայոց հոգեորականութեան և ժողովրդի ներկա-
յացուցիչներից, կաթողիկոսի կամ մինօդի ատե-
նապետի նախալահութեամբ։ Թող այդ ժողովը
քննութեան ենթարկի բոլոր քահանաներին և
ընտրեալ եղածական ժողովը:

մնացածներին, այն է տգէտներին և անարժանիներին կարգալոյն հրատարակէ: Ապա թող ժողովը կամնօնական օրէնք հրատարակի, որով արգելվ տղէտ և անարժան քահանայացուների ձեռնադրութիւնը և որոշ կանոններ սահմանի քահանայական ձեռնադրութեան համար, պարտադիր անելով այդ կանոնները թէ կաթողիկոսի, թէ սինօդի և թէ առաջնորդների համար: Գրանով, ճիշդ է, սկզբում շատ կը պակասի քահանաների թիւը, բայց առաջին՝ աւելի լաւ է ունենալ տասը արժանաւոր և կրթված, քան հազար ա-

եկամուտների աղբիւը շատացնել: Քաղաքայ աղքատ Փինանսական դրամիւնը միշտ ձայն ուրներին մտածելու առիթ է տուել, և հէնց ա աղքատութեան պիտի վերագրել, որ յանի 23-ի նիստում ուսւ քահանայի բնակարա վարձի պահանջը մերժեցին: Ուսւ քահանան խր դիրք է ներկայացրել դումային, որով պահա ջում է քաղաքային միջնոցներից տարեկան 1 ր. բնակարանի վարձ: Զայնաւոր Խշանեա յայտնեց, որ չը կայ այնպիսի մի օրէնք, ուղղակի մատուանիշ անէր, թէ քաղաքը պ

բարախտ Աժոռուք: Բարթողիմէոս յետ զանազան մատնութիւններու և դաւաճանութիւններու, կը-սեն հաւաստի կերպով, թէ Կիլիկիոյ խնդրոյն համար ծրագիր մը մատուցեր է սուլթանին, և Աշղբեան ալ փութացեր է իր ամբողջ հանճարը գոհել այդ բանին և ծրագիր մ'ալ իր կողմանէ ներկայացունել: Այդ երկու ծրագիրներն իրար չեն վաներ անշուշտ, և կը բովանդակեն ան գիտաւոր հետեւալ կէտերոք:

- 1) Կաթողիկոսարանը Պօլիս փոխադրել՝ վարձու բռնելով Սիմոն Մաքսուտի ծովեղերեայ պարանքը տարեկան 400 լիրայի (3,500 բուրլի):

2) Պօլսոյ Միջագիւղի եկեղեցին՝ կաթողիկոսական մայր-եկեղեցի ընել:

3) Կաթողիկոսարանին մէջ վեց եպիսկոպոս միշտ պատրաստ գտնուիլ:

4) Սիսի Աշխոռը փոխանորդաբար կառավարել արքեպիսկոպոսով մը՝ որ նախագահէ վիճակէն ընտրեալ ս ի ն ո դ ի մը:

5) Կաթողիկոսն այն ատեն Սիս երթայ՝ երբ հարկ լինի միւռօն օրհնելու և եպիսկոպոս ձեռնադրելու, երկու ամիսէն աւելի չի մնայ, իսկ թեմական այցելութիւններու մէջ միմիայն Աղանա, Հալէպ և Մարաշ կարենայ երթալ և ոչ ուրիշ տեղու:

6) Պէտք է որ Կիլիկիա ունենայ 4 արքեպիսկոպոսարան և 18 առաջնորդաբարան:

7) Կեսարիա Կիլիկիոյ վիճակ համարուիլ, ինչպէս նաև Թիվրքից այն վիճակները, որ պատրիարքարանի հակառակելով կուզեն Կիլիկիոյ

խուց ի նպաստ:

Յաջողութիւն կը մաղթենք... Օրմանեան ալ համբերութիւն:

Բայց, Կիլիկիոյ խսրերը, լեռնէ լեռ, ձոր թափառող եպիսկոպոս մը կայ, Ֆոնոս վանահայրն, որ երէկ Համբն էր, այսօր ալ Փյաս, վաղն ալ չը գիտեմ ուր, անոր բարուն Օրմանեանէ աւելի պերճախօս են և լեռներուն վրա. նա անընդհատ հանրապետիւններ կը հաւաքէ. եթէ յանկարծ այդ կմերէն գ ա ջ ա ն մ'ելնէ ու Բարթովովիմէուն Աշբգեանը, երկուքը մէկանց, գիշատէ...

Պատրիարքարանի սեղանին վրա երկրութատապ խնդիր մ'ալ կայ՝ զոր պէտք է խոչ գիրերով գրել, Դարակէ օ գ ե ա ն կ տ ա կ:

Մայրաքաղաքիս մէջ հայ փաստաբաններ, հսկագիրներ, հայ բէկեր և էֆէնդիններ, ամենալ այս կարկանդակէն մաս կը յուսան. այսուան դէմ խօսողը, կը տեմնես, որ վաղը թպիտի խօսի, և այն՝ որ երէկի օրը կ'ըսէր կ

տական է քահանայի բնակարանի վարձը տալ, ուստի առաջարկեց անհետանք թողնել քահանայի պահանջը կամ թէ յետածդել այդ խնդիրը՝ աւելի ևս ուսումնասիրելու համար։ Զայնաւոր Քալանիթարեան ասաց. «Օրէնքով քահանան նոյն իրաւունքն ունի, ինչ որ կապիտանի աստիճանով սպան, ուստի հարկաւոր է, որ քաղաքը քահանայի բնակարանի վարձը հողայ»։ Զայնաւոր Իւզբաշեան ասաց. «Աթանապատի հայր Լեխաչօվ մինչեւ այժմ բնակարանի վարձը ստացիւ է եղել ինձենէրական վարչութիւնից, և նոյն իսկ այս տարի էլ նա առաջարկել է քահանային 200 լ. բնակարանի վարձ, բայց, ինչպէս երևում է, հայր Լեխաչօվ հրամարվել է այդ գումարից և այժմ քաղաքի միջոցներիցն է պահանջում։ Ինձ թւում է, որ եթէ լինէր մի այնպիսի օրէնք, որով քահանայի բնակարանի վարձը պիտի տայ քաղաքը և ոչ թէ ինձենէրական վարչութիւնը, այն ժամանակ պետական գանձարանը իրաւուր տեղից մինչեւ այժմ քահանայի բնակարանի վարձ չէր տայ։ Զայնաւոր Աթարէգեան ասաց. «Ինձ անհասկանալի է, թէ ինչու ուրիշների էր պահանջում, չափանիք պարզեցի, թէ ուրիշների մի անդամ էր այն, ինչ որ նրանք պարտական էրապայմանների զօրութեամբ անել տան շնութեան համար և առ մի և նոյն ժամանակ հարուստ վաճառականներին այն, ինչ որ նրանց չէր կարող պատկանել, ինչ պատկանում էր պղքաններին, դա արգէն յանցանք է, յանցանք։ Տալ ամբողջ տունը վարձով մի ոմն Վլադոսի 34 հազար լուրջով տարեկան, չափանիթեղով իմանալ ով է այդ Վլադոսը, ունեսոր և լաւ մարդ է, թէ ոչ-սխալ էր, սխալ բայց գրել և ստորագրել թոյլ պայմանագիր 374 հազար ըուրի գումարի, չը խորհրդակցելով իրաւագանի հետ, մինչեւու ես միշտ առաջարկում էր իմ ծրի աշխատանքը և զիմանակ առաջին տարվայ վարձը չը ստանալ, որպէս զի պ. Վլադոսը մի տարի ծրի վարձէ և յետոյ ուրիշներին տարով վարձով չէնքը, ինչը անհետանայ, իբրև մի պոչաւոր ասող, չը որ դա յանցանք է և մեծ յանցանք առաջի Աստուծոյ և մարդկան... Ահա ձեզ Պահամա:

քահանան տարեկան 200 ր. մերժում է, և բա-
ւականանում է 120 բուբլիով։ Ապա քահանայի
պահանջը միաձայն մերժեցին։ Այսուհետև ժողովը
անցաւ միւս հերթական հարցերին։ Ա. Բ.

— 1 —

«Ушакіл» խմբագրութիւնը լիցում է, ի հարկէ, որ դեռ ձմեռը ես ուղարկել էի մեր եկեղեցական հոգաբարձութեան դործերի մասին մի շատ կծու յօդուած՝ «Նոր-Նախիջևանի Պահամա և Նոր-Նախիջևանցի պահամիստներ» վերնագրով:

«Մշակիլ» պատասխանների մէջ յացտնված էր, որ խմբագրութիւնից անկախ պատճառուներով յոդուածը կարող չէ տպվել: Կրանից յետոյ քանի մի յօդուածներով ես խոստացել էի պարզել ինդիքը «Մշակիլ» էջերում, բայց բարեպատեն ժամանակ չէի գտնում, որովհետև քննիչ յանձնաժողովը միայն ապրելի մէջ իր աշխատանքը յանձնեց հոգաբարձութեանը, իսկ ընդհանուր ժողովի մէջ, որին ես էի նախապահում, այս քանի ինտրիքաների և կրքերի ականատես էի, որ խիճմուանքով դեռ չէի կարող հարցը պարզված և լուծված համարել: Այժմ էլ, ես կարծում եմ, դեռ վաղ է վերջնականապէս կարձիք յայտնելու հոգաբարձութեան դործերի մասին. այդ կարելի կը լինէր անել միայն ընդհանուր ժողովից յետոյ, մանրամասն քննելով քննիչ յանձնաժողովի զեկուցումը, —արդեօք նա լիովին համապատասխան է ճշմարտութեան, թէ ոչ: Այս ժամանակ միայն թէրով կարելի կը լինի խօսել և ապացուցանել, և գուցէ այն ժամանակ հոգաբարձութեան վեաները շատ աւել լինեն, քան թէ հարիւր հազար բուրլի: Միթէ գաղտնիք է մեզ համար, որ այժմեանից իսկ շատերը իրանց կոտակները փոխում են, շատերն էլ չեն ուզում կոտակել աղքատներին իրանց կաքը, չը վստահանայով հոգաբարձութեան զեկավարներին... Ուրեմն խօսենք առանց թւերի և այնքան, որքան իրերը արդէն հաստատված են:

Քանդել աղքատներին յատկացրած Ռոստովի հին տները և շինել մի մեծ հոյակապ պալատ, երբ հին տները բերում էին լաւ վարձ և կարօտ էին միայն նորոգութեան, իսկ նոր պալատը վարձող չը կար, —արդէն մեծ սխալ էր, բայց սխալ: Միսել անձեռնմխելի կոտակած գումարները, յանձնել պ. Զեկելին լուսաւորութեան և վառարանների շինութիւնը, միայն նրա համար, որ տառնեակ հազար բուրլին եր

կոտակած պատութիւն էր մենց համար, որ կատարութիւն կատար լին առաջ ուղարկել անդաման կործ անցաւ ապօվլցիայի անմաքուր ձեռքերը: Զարկ սր և իցէ տաղամուից, ունենալով մի կատաձաւոր անցեալ, վառված միայն անձնական կոյր կրքերով, այդ պարուները աշխատում էին և աշխատում են քանդել, տապակել գործը, որպէս վի տակը թաղիլ և պ. Պալապանեանը: Բաւական է ամելու, որ օպօվլցիայի պարագումը պ. Յարութիւնովն է՝ «Պրազուկի Կրայ» անհամ լրագրի խմբագրապետը, որը իր Ամեմեան կոտակախատար՝ տխուր հոչակ վայելեց: Պ. Յարութիւնովը պ. Պալապանեանի ջերմ բարեկամը և պաշտպանն էր, քանի որ իրու դումայի բարատողար՝ վեց նիստերի համար ամուշ էր անում տարէն 2000 բուրլի: պ. Պալապանեանը ստիպված այդ պաշտօնը ոչնչացրեց և ահա (risum teneatis, amici.) պ. Յարութիւնովը ջերմ պաշտպան հանդիսացաւ... նայ աղդի աղքատներին... օրէցօր «Պրազուկի Կրայ» լրագիրը երկար և բարակ յօդաններով աշխատեց գցել հոգաբարձութեան վարկը ուսու հասարակութեան աշըի առաջ և սկսեց լուր տարածել իր թէ հոգաբարձութերը որոշել են վերջնականապէս վիճակախաղ գցել աղքատների տունը (բազրգած Ելլութերու): Օպօվլցիայի մասին աւելի մանրամատն մէկ ուրիշ ժամանակ կը խօսենք:

Հետաքրքիր է նաև այստեղ մատնանիշ անել այն գերի մասին, որ բռնել է մեր բարձր հոգեստականութիւնը դէպի «Աղքատաց հոգաբարձութիւնը»: Երբ սկսեցին քանդել հին տները, կյմիածներ հեռագրով հրամայեց կանգնեցնել շինութիւնը: Պատասխանեցին թէ ոչ է, հինը բանդել են և նորը սկսել են և դարձեալ շարունակեցին գործը: Երբ պ. Պալապանեանը անպատճառ ցանկացում էր Զիգելին յանձնել լուսաւորութիւնը և վառարանները, մինչդեռ վերջինս ակներն շատ էր պահանջում, ես վրդոված, անձամբ դիմեցի Վեհափառին, որը այստեղ էր այդ ժամանակ: Թէպէտ և հիւանդ, բայց իմանալով, որ դիմումս աղքային գործի համար

«—պէտք չէ որ ազգը մէկ փարայի զիջում ընէ», կը տեսնես որ այսօր 70—80,000 օսմաննեան լիրայէն՝ մինչև 20,000 լիրայի կը զիջանի, և սակայն, թուաբանական պարզ օրէնքով, մենք սա գիտեմք որ՝ եթէ զրօյէն զրօ ենէ՝ տակը բան չի մնար, այս ճշմարտութիւնն՝ «երկու անդամութիւն»-ի ընէ-ի պէտք չէ միջուշտ...»

Համառօտիւ պարզեմք այս խնդիրն ալ:
Նախ պէտք է գիտնալ՝ թէ Գարակէօզ օղ-
լուներու կտակը մէկ չէ, այլ երկուք։ Երջանկա-
յիշատակ Ներսէս պատրիարքի օրով, Գարակէօ-
զեան եղբարք՝ Կարապետ, Տիգրան, Գրիգոր և
Յովսէփ և ասոնց երկու քյոյքերն՝ իրեն ժառան-
սողու հոգնոց հանգուեալ եղաօր՝ Բիւզանդի՝ ող-
քրաւոր բանակցութիւններ տեղի կտնենան, և
բազում դժուարութիւններէ յետոյ, վերջապէս,
սա եւրակացութեան կը յանդին թէ՝ եթէ պատ-
րիարքը յաջողի վաճառականական կարսցի մը
շինութեան հրամանն ստանալ Բ. Պուռնէն՝ ի-
րենք պատրաստ նն անմիջապէս իրենց խոս-
տումը կատարել։

Ներսէս պատրիարք կը յաջողի այդ հրամանն

Նալով, բարեխնդաբար, իրենց ըստ ամենայնի բարեկեցիկ վիճակը, կը խորհին և կորոշեն համաձայնութեամբ, բնաւ ձեռք չի զարնել իրանց վախճանեալ եղբօր՝ Բիւզանդի թողած գումարին, զայն շահեցնելով մինչև 40,000 ոսկիի հասցունել, և այն զրամով Պօլսոյ մէջ վաճառականական, կամ երկրագործական և կամ աղջրկանց համար գիշերօթիկ վարժարան մը բանալ, ասոնցմէ ո՞ն որ յարմար տեսնուի ազգային վարչութեան կողմանէ՝ որուն կանդամակցէին այն ժամանակները (1875—76) Գարակէօղեան երկու եղբայրներն ալ՝ Կարապետ և Տիգրան: Խոզիբը մինչև երեսփոխանական ժողովոյ ատեանը կելնէ. օրհնութեամբ կը կարդացուին Կարագէօղ օղլուներու անուններն, և Ներսէս ալ ստանալ, բայց Գարակէօղեանները դարձեալ իրենց Գարակէօղի վարագոյրը բանալով գոցելով ժամանակ կանցունեն՝ մինչև որ կօնաօլիդներն իրենց արմէքն բոլորովին կիշնան և այդ օրհնեալ ընտանիքն, առիթէն օգտակալով, առանց պատկառելու կը յայտարարէ թէ իրենց եղբօր Բիւզանդի թողած գումարն ամբողջ կօնսօլիդ վինելով՝ փճացած է, հետեապէս և ոչինչ ունի վճարելիք. անմա այսպէս այդ բարենպատակ խոստումը՝ Գարակէօղեան եղբարք՝ զըրոյէն զրօն հանելով՝ կը թողուն ոչինչ:

